

Řekni, že je nebe

Jakub Smolík

Na první pohled se může zdát,
že jsem štěstí vždycky měl,
nebylo lehký se protloukat,
v omylu žil, kdo záviděl.

Za úsměv starosti se dají skrýt,
i sláva hořkou příchut' má,
já toužil osud v rukou mít,
dřív než mě pánbůh k sobě zavolá.

Kdo mě zná, ten pochopil,
o čem tolikrát já v písniích snil,
dopisy lásky psal,
a chtěl ti říct,
že věrný zůstávám svým snům.

Řekni, že je nebe,
řekni, že je ráj,
pro ten pocit štěstí,
lidi svoji víru maj.

Z nebe tátu slyším,
slzy v očích mám,
Tvé rady mi schází,
na Tvůj úsměv vzpomínám.

Nějaký čas už lásku mám,
roky zklamání jsou pryč,
doma života si užívám,
dětský smích k štěstí klíč.
Už není vůbec nic jak dřív,
každý večer domů pospíchám.
Je to láska, i velká starost,
obě holky mám moc rád.

Teď vzpomínám, jak můj táta při nás stál,
na naši mámu v těžkých chvílích,
vždy spoléhal,
rady vážně bral,
svou hrdost měl,
za svým slovem stál a věřil,
že dokážu stejně mít rád.

Řekni, že je nebe,
řekni, že je ráj,
pro ten pocit štěstí,
lidi svoji víru maj,
z nebe mámu slyším,
slova laskavá,
všechno co tě trápí,
jenom láska překoná.